

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko J. [...] S.A. w K.

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 6 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka M. Z. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 6 maja 2013 r., VII Pa [...], który oddalił jej apelację od wyroku
Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 28 września 2012 r., IV P [...].

Oba Sądy orzekające w sprawie ustaliły, iż nie istniały powody dla
kwestionowania zasadności wypowiedzenia umowy o pracę. Powódka sprzedała
nieletniemu alkohol, co było prawnie zabronione. Zakup był kontrolowany. Akcja
takich zakupów kontrolowanych była przeprowadzona w kilku sklepach. Powodem
przeprowadzania takiej akcji były doniesienia strażników o sprzedaży alkoholu
niepełnoletnim, co łamie przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości. Powódka już
wcześniej sprzedała piwo osobom niepełnoletnim. Zarówno pozew o przywrócenie
do pracy jak i apelacja powódki zostały oddalone.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, twierdząc, że wyrok ten narusza prawo materialne (art. 8 k.p., art. 45 k.p. w zw. z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości; art. 32 Konstytucji, art. 94 pkt 1 k.p. i art. 18 ust. 8 ustawy o wychowaniu w trzeźwości) oraz procesowego (art. 378 § 1 k.p.c., art. 217 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.).

Uzasadnienie dla przyjęcia skargi kasacyjnej powódka zamknęła w pytaniu prawnym, czy w świetle przepisów prawa pracy, wobec treści art. 8 k.p. a także zasady równego traktowania, dopuszczalne jest kontrolowanie pracownika przez tzw. „zakupy kontrolowane” i czy taki zakup może stanowić podstawę merytoryczną wystarczającą do zwolnienia pracownika z pracy za wypowiedzeniem w świetle art. 8 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż sprawa rodzi przedstawione zagadnienie prawne natury ogólnej, które wymaga udzielenia odpowiedzi przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie kryje bowiem w sobie błąd przesunięcia kategoryjnego. Skoro skarżąca powołuje się na art. 8 k.p. to tym samym twierdzi, że pracodawca miał prawo wypowiedzenia, a jedynie nadużył swego prawa. Ta konstatacja nie może prowadzić do tezy, czy współgrać z tezą, że działanie pracodawcy było bezprawne także w świetle Konstytucji RP. Z tego zatem punktu widzenia postawione zagadnienie jest ujęte błędnie i nie może być

rozwiązane przez Sąd Najwyższy. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego korygowanie pytań stawianych mu przez skarżących.

Dodatkowo uzasadniając postanowienie o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, należy wskazać, że wypowiedzenie jest normalnym sposobem rozwiązania stosunku pracy. Pracodawca – w świetle okoliczności sprawy – miał zaś prawo utracić do powódki zaufanie skoro nie respektowała ona norm prawa i zaleceń pracodawcy. Przypomnijmy, iż przedsiębiorcy podlegają kontroli z punktu widzenia ustawy o wychowaniu w trzeźwości, a kary za naruszenie ustawy są dotkliwe. Pracownik nie respektujący norm tej ustawy naraża zatem pracodawcę na odpowiedzialność, nawet karną. Czynienie zatem zarzutu pracodawcy, że weryfikował przestrzeganie przedmiotowej ustawy przez kasjerów (zmonitowany przez ochronę sklepu) wydaje się nie stosowne z perspektywy celów samej ustawy.

W kontekście przedstawionych poglądów oraz ustalonego stanu faktycznego w sprawie przedstawione zagadnienie prawne nie ma waloru ogólnego. Zmierza raczej do uzyskania rozstrzygnięcia prawnego po myśli pozwanej spółki.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw